

Adventist World

Thế Giới Cơ Đốc Phục Lâm

Tạp Chí Quý 4/2021

Bị Lừa
Bao Quanh
Trang 6

Đỉnh Cao Của
Sự Bình An
Trang 11

Ăn Mừng Sự
Phục Hồi
Trang 14

Tìm Kiếm Chúa
Ở Nhiều Nơi

8 Tìm Chúa Với Một Cái Ống Nghe

Thorsen Haugen

3 Tin Tức

6 Góc Nhìn Thế Giới

Bị Lửa Bao Quanh

Ted N. C. Wilson

11 Tiếng Nói của Thế Hệ Y

Đỉnh Cao Của Sự Bình An

Beersheba Jacob

12 Bài Lễ Bái

Người Do-thái Bị Thương

Paul Dybdahl

14 Tôi Có Thể Kể Một Câu Chuyện Được Không?

Ăn Mừng Sự Phục Hồi

Dick Duerksen

16 Trả Lời Câu Hỏi Kinh Thánh

Công Bình và Trọn Vẹn

Angel Manuel Rodriguez

Cover images (left to right): Design Pics / Getty Images; gorodenkoff / iStock / Getty Images Plus / Getty Images; Georgiy Datsenko / iStock / Getty Images Plus / Getty Images

Nơi Chúng Ta Cầu Nguyện

BY BILL KNOTT

“Đối với những ai cầu nguyện, mỗi nơi chốn đều có thể là một nhà thờ.”

Những phòng trưng bày nghệ thuật thường không phải là những nơi để lễ bái, hoặc ít nhất là nơi cầu nguyện mà những người khác có thể quan sát thấy. Những bức tranh được kiểm duyệt cẩn thận thường là những sự nhắc nhở về vẻ kịch bay vút của đời sống nhân loại, với tất cả những tiếng cười, bi kịch và nỗi đau. Chúng ta khâm phục tính độc nhất vô nhị của người nghệ sĩ, bức khắc họa sâu sắc về khuôn mặt của một con người. Nghệ thuật mà con người chúng ta tạo dựng là một bằng chứng rằng chúng ta đã tồn tại—rằng sự sống và hành động của chúng ta, cũng như những sự cạnh tranh, hết thảy đều quan trọng trong lớp bụi thời gian.

Nhưng có một ngày, khi đang đi dạo giữa một phòng trưng bày đã khiến tôi phải cầu nguyện. Một đợt triển lãm tại thủ đô Washington trưng bày tác phẩm của một họa sĩ người Mỹ vào thế kỷ 19, Thomas Cole. Những mẫu thông báo xuất hiện trên cả truyền thông địa phương lẫn quốc gia, ám chỉ về những thứ mà các nhà phê bình gọi là “tính siêu việt”—một cái nhìn thoáng qua về những thứ chẳng khởi đầu chung với nhân loại và cũng sẽ chẳng kết thúc với bằng tóm tắt những thành tựu của con người.

Để thay đổi một chút, những lời hứa hẹn của truyền thông thật không làm thất vọng. Không chỉ là di sản tác phẩm đáng kinh ngạc của Cole tập trung vào khu vực địa lý mà tôi gọi là “nhà”, mà tôi tò mò về một người nghệ sĩ có sự thấu hiểu vượt hơn hàng trăm con người tài năng khác, “Mọi xác thịt ví như cỏ, Mọi sự vinh hiển của nó ví như hoa cỏ. Cỏ khô, hoa rụng” (1 Phi-e-rơ 1:24).

Rất khó để tìm thấy dấu vết của con người trong những bức kiệt tác về

ngọn núi Catskill và Berkshire tại Đông Bắc Mỹ. Trong một số bức tranh, có một con người tí hon xuất hiện, nhỏ bé so với thế giới to lớn mà con người đã chẳng tạo dựng cũng như không thể kiểm soát. Nói cách khác, chỉ có những công cụ của con người—giấy vẽ và bút vẽ của người họa sĩ—xuất hiện, như thể người phải rút lui trước những lực lượng vĩ đại hơn người rất nhiều. Câu chuyện của cuộc đời con người, như Cole đã tưởng tượng về nó, được nhìn thấy trong bức vẽ về công trình vĩ đại và xuất sắc của Đức Chúa Trời. Chẳng cần phải khoe khoang về những trận chiến thắng, quyền lực được sử dụng, cũng như lòng mộ đạo của con người,

“Khi tôi nhìn xem các tầng trời là công việc của ngón tay Chúa, Mặt trăng và các ngôi sao mà Chúa đã đặt, Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó?”

Vậy nên tôi đã cầu nguyện—chẳng quý gối xuống hoặc gơ tay lên cao—nhưng với loại ngôn ngữ trầm lặng mà chúng ta chân thành trải lòng với Chúa mỗi ngày. Tôi cầu nguyện để biết được kích cỡ thật sự của mình là gì—một hạt bụi trong số đám bụi trong vỏ số ngân hà được kiểm soát bởi Đức Chúa Trời, là Đấng vẫn yêu thương tôi.

Chúng ta tìm thấy Chúa ở những nơi chúng ta tìm kiếm Ngài, không chỉ ở những nơi chúng ta cho rằng Ngài sẽ ở đó. Những người tin Chúa không giới hạn sự thờ phượng hoặc lời cầu nguyện của họ vào thời gian buổi sáng dành riêng cho Ngài hoặc vào những buổi thờ phượng công khai tại hội thánh. Ngài gặp gỡ chúng ta mỗi ngày trong việc dạy dỗ con cái, xây dựng nhà cửa, sử dụng phương tiện truyền thông, gặp gỡ bạn bè.

Chúng ta cầu nguyện cho một sự lưu tâm to lớn hơn, hòa hợp với Đức Thánh Linh, để nghe thấy “Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh Linh phán cùng các Hội thánh!” (Khải-huyền 3:22). Chúng ta cầu nguyện rằng những giác quan mỗi một của chúng ta sẽ được đánh thức hướng về Đức Chúa Trời, là Đấng không ngừng tìm kiếm chúng ta.

* Bible texts credited to NRSV are from the New Revised Standard Version of the Bible, copyright © 1989 by the Division of Christian Education of the National Council of the Churches of Christ in the U.S.A. Used by permission.

We believe in the power of prayer, and we welcome prayer requests that can be shared at our weekly staff worship every Wednesday morning. Send your requests to prayer@adventistworld.org, and pray for us as we work together to advance God's kingdom.

“Đây là một thời khắc hết sức quan trọng đối với Tổng Hội Nam Mỹ vì chúng ta đối diện với sự lãnh đạo ở Hội thánh địa phương. Các Trưởng lão của Hội thánh có vai trò mục vụ trong khi họ thực hiện một vai trò thích hợp và tích cực trong mục vụ để giúp Hội thánh phát triển bằng cách cùng cộng tác với người Mục sư địa phương”.

—Bruno Raso, Phó Hội trưởng Tổng Hội Nam Mỹ, phát biểu sau biểu quyết chấp thuận chính sách cho phép phụ nữ làm Trưởng lão Hội thánh xuyên suốt khu vực của Tổng Hội bao gồm 8 quốc gia.

Phiên họp Toàn Cầu đặc biệt 2022

Chúng tôi xin thông báo rằng một phiên họp Toàn Cầu đặc biệt của Giáo Hội Cơ Đốc Phục Lâm sẽ được tổ chức vào ngày 18 tháng 1 năm 2022, tại trụ sở của Toàn Cầu Tổng Hội: 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, Maryland, United States. Phiên họp sẽ bắt đầu vào lúc 8 a.m. (EST), với mục đích duy nhất là sửa đổi hiến chương của Toàn Cầu Tổng Hội, để cho phép việc tham dự trực tuyến tại các phiên họp Toàn Cầu Tổng Hội trong tương lai. Tất cả các đại biểu chính thức xin vui lòng có mặt đúng giờ.

Ted N. C. Wilson,
Hội trưởng Toàn Cầu

Erton C. Kohler,
Thư ký Toàn Cầu

> 600.000

Là số lượng tín hữu ở Tổng Hội Nam Thái Bình Dương (SPD). Sự phát triển của các tín hữu phần lớn đến từ bước nhảy vọt về thành viên ở Liên Hiệp Hội Papua New Guinea. Theo báo cáo thông kê của SPD cho Ban Quản Trị Tổng Hội vào tháng 7, 2021 thì số thành viên của 2020 là 609.868 so với con số 567.139 của năm 2019. Hội thánh phát triển với tỉ lệ 7,85%, tỉ lệ cao nhất trong vòng 10 năm qua. ➡

Photo: Adventist Record

Những Khu Vườn Rau Cung Cấp Thức Ăn Cho 2.000 Gia Đình Ở Ma-đa-gát-ca

Rachel Cabose, for ADRA Madagascar

Tại Ma-đa-gát-ca, tổ chức Cứu Trợ Cơ Đốc Phục Lâm (ADRA) đã huấn luyện người dân trồng những khu vườn rau thành công, chăn nuôi gia cầm, và làm đồ thủ công để bổ sung cho phần thu nhập bị mất đi do dịch COVID-19. ADRA đã hỗ trợ 2.000 gia đình trong và xung quanh thành phố Antananarivo, thủ đô của Ma-đa-gát-ca, nơi đã trải qua sự gián đoạn đáng kể trong đời sống bởi vì cơn khủng hoảng sức khỏe Covid-19 và phương pháp phong tỏa. Trong một đất nước mà cứ mỗi bốn người thì có ba người sống dựa trên chưa tới 2 đô la Mỹ mỗi ngày, gần hai phần ba gia đình báo cáo về một sự sụt giảm thu nhập kể từ lúc đại dịch bắt đầu.

Lúí Acevedo, giám đốc ADRA tại Ma-đa-gát-ca, nói, “Nhiều gia đình đã mất thu nhập vì đại dịch Covid-19 và phần nào không đáp ứng được những nhu cầu về thực phẩm và dinh dưỡng. Trong đợt đánh giá nhu cầu nhanh của ADRA tổ chức vào tháng 5, chúng tôi thấy rằng phương cách người ta thường dùng nhất để đối phó với việc mất thu nhập đơn giản chỉ là ăn ít lại.

ADRA đang bước ra để giúp những người dễ bị tổn thương trồng thực phẩm dinh dưỡng để chu cấp cho gia đình của mình”.

Trong suốt năm tiếp theo, ADRA sẽ giúp 1.900 gia đình thiết lập vườn nhà thông minh, nơi họ có thể trồng khoai lang, đậu, và rau để ăn hoặc để bán. Các gia đình sẽ nhận được hạt giống và những công cụ lao động cần thiết, và sẽ được huấn luyện những phương pháp trồng trọt thành công, cũng như cách để quảng cáo hàng và biến chúng thành những sản phẩm có giá trị cao.

Thêm vào đó, 100 người phụ nữ chủ nhà sẽ học cách để bổ sung thêm cho thu nhập bản thân bằng cách nuôi gà và làm đồ thủ công để bán. Mỗi gia đình nuôi gia cầm sẽ được nhận một con gà trống và bốn con gà mái, trong khi những gia đình khác sẽ nhận nguyên liệu thô và công cụ cần thiết để làm thủ công. Tất cả những người tham gia sẽ được giáo dục về việc làm thế nào để khiến những hoạt động này có thể khả thi về kinh tế.

Elliane Rasoarimanana là một trong những người hoạt động tích

Sáng kiến của ADRA mang đến nguồn thu nhập thay thế trong suốt cơn đại dịch.

cực nhất trong dự án. Ở độ tuổi 46, cô sống ở Amapasika, một ngôi làng cách thủ đô Antananarivo 19km. Rasoarimanana đã từng là nông dân trong nhiều năm, nhưng thu nhập từ mùa màng của cô luôn rất tệ. Khi ADRA thực hiện dự án an ninh lương thực trong khu vực của cô, tình huống của cô đã thay đổi.

Rasoarimanana nói, “Tôi học được những kỹ năng và kinh nghiệm mới từ những buổi huấn luyện của ADRA. Trước tiên, chúng tôi nhận được sự huấn luyện về nông nghiệp từ ADRA. Tôi đã học được rất nhiều kỹ thuật mới, làm thế nào để dùng phân ủ giun đất, làm thế nào để chuẩn bị đất”.

Cô nói thêm, “Chúng tôi cũng được huấn luyện về nghệ thuật ẩm thực. Chúng tôi biết rằng sau một mùa màng bội thu, việc biết nấu ăn và bảo quản chúng là rất quan trọng. Hôm nay chúng tôi có thể chuẩn bị những món ăn ngon và lành mạnh chỉ với những nguyên liệu đơn giản”.

Rasoarimanana biết ơn về những thay đổi mà dự án đã mang đến cho gia đình cô, đặc biệt cho sự thành công của khu vườn của cô.

Cô nói, “Trước đây, khi trồng khoai mì, tôi chỉ có thể thu hoạch một ít củ khoai mì nhỏ xíu. Ngày nay, với kỹ thuật đúng, chỉ một cây khoai mì cũng đủ để chu cấp cho gia đình. Tôi có thể nấu một cây trong ba bữa ăn, và thậm chí còn đưa thêm cho mẹ tôi”.

Sự thành công của cô gây ấn tượng với những người hàng xóm. Cũng giống như những phụ nữ khác trong dự án, họ được gọi là Huấn luyện viên của các Huấn luyện viên, Rasoarimanana phải huấn luyện cho 10 người phụ nữ khác. Cô nói, “Một khi họ thấy vụ thu hoạch của tôi, ngay lập tức họ quyết định học. Tôi biết ơn ADRA về những sự huấn luyện giá trị này.” ©

ADRA sáng tạo một số tay dinh dưỡng để dạy phụ nữ ở Ma-đa-gát-ca cách nấu những món ăn ngon và dinh dưỡng với các sản phẩm từ vườn của họ.

Photo: Livatina Ranarison

Tại Bra-xin, Ngôi Trường Dành Cho Các Người Dùng Youtube Huấn Luyện Các Thanh Thiếu Niên Cho Sự Mạng

Anne Seixas, South American Division, and *Adventist World*

Class teaches audio and recording techniques and content creation tips.

Những nhà lãnh đạo của Tổng Hội Nam Mỹ (SAD) nói rằng, Một ngôi trường mới dưới sự bảo trợ của giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm được thiết lập nhằm huấn luyện một thế hệ mới của thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm trở thành những nhà truyền giáo trên Youtube. Feliz7Class là một dự án được sinh ra nhờ sự cộng tác giữa Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm và Đại học Cơ Đốc Phục Lâm Bra-xin (UNASP). Sáng kiến này nhằm dạy kỹ thuật quay phim và thu âm và những mẹo để sáng tạo nội dung cho những thanh niên có tài năng và muốn sử dụng khả năng của mình để chia sẻ phúc âm với những khán giả mới.

Những người lãnh đạo giáo hội nói rằng đây là một dự án đúng thời điểm. Họ bình luận, “Nếu bây giờ bạn mở kênh Youtube, bạn sẽ dễ dàng tìm thấy nội dung về vô số đề tài, bao gồm cả những chủ đề về đạo Chúa”. Theo như một nghiên cứu được Cisco phát hành vào năm 2019, thuật diễn thuyết được tìm thấy nhiều thứ hai trên internet. Và cũng theo cùng một nguồn tin, 80% nội dung được tìm thấy trên trang web đều là ở dạng video.

Nội dung đặc biệt hướng đến dành cho giới trẻ. Carlos Magalhaes, giám đốc chiến lược số của SAD cho biết, “Nhiều thanh thiếu niên ghé đến Feliz9Play [trang web phát video của SAD] và đã gửi thư bày tỏ mong ước muốn được tham gia vào các bộ phim, điện ảnh, và sự mạng để chia sẻ Đức Chúa Jê-sus thông qua nội dung video. 7Class là một sự đáp ứng cho những yêu cầu ấy”.

Rafael Rossi, cựu giám đốc truyền thông của SAD cho biết, “Đức Chúa Trời sử dụng những công cụ khó khăn nhất để truyền giảng phúc âm”. Rossi đã giúp phát triển 7Class.

Magalhaes cho biết, mục tiêu là “huấn luyện và chuẩn bị một thế hệ

đã biết sẵn về công nghệ và mạng xã hội, nhằm phụng sự với tư cách là những nhà truyền giáo và những người có ảnh hưởng tích cực trong thế giới số”.

Đối với Rossi, cơn đại dịch làm thúc đẩy quá trình di cư. Ông nói “Với cơn đại dịch, chúng ta cần phải thích ứng và di cư đến thế giới số. Các thanh niên là những người có khả năng nhất để sử dụng công nghệ để rao truyền phúc âm. Họ là những người dễ dàng thay đổi đối với mọi sự chuyển giao và một kế hoạch sử dụng truyền thông”.

Các lớp học thường tổ chức định kỳ. Các sinh viên học các làm thế nào để lên kế hoạch nội dung cho một kênh Youtube, nhận lấy sự hướng dẫn về công nghệ đối với việc quay video và thu âm, và học cách để phân phối nội dung kênh Youtube của họ. Dự án sẽ đưa 166 bài học video bằng tiếng Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha, ngoài ra còn có thêm 13 lớp phụ thêm.

Bài học đầu tiên sẽ có sẵn và miễn phí tại kênh Youtube Feliz7Play để tất cả mọi người đều có thể làm quen với một vài nội dung. Những ai đăng ký sẽ tiếp cận lớp học thông qua Next, nền

tảng học từ xa của UNASP.

Geyvison Ludugero, điều phối viên của chương trình học từ xa từ UNASP, cho biết, “Nhờ có internet, những thông tin trở nên dễ tiếp cận hơn. Tuy nhiên vẫn có một khoảng trống trong việc tiếp cận kiến thức. UNASP hiểu rằng kinh nghiệm của trường học bổ sung thêm những sự phát triển thông tin và những nguyên tắc Cơ Đốc giáo tạo nên sự hiểu biết thật sự”.

Cũng có những mục sư và lãnh đạo hội thánh học hỏi và phát triển ân từ rao giảng thông qua internet. Ban Công Nghệ Số sẽ được thành lập trong những tháng tới.

Với nội dung tập trung đặc biệt vào việc lãnh đạo, lời đề nghị là những nhà lãnh đạo giáo hội học cách giao tiếp tốt hơn nhờ sử dụng công nghệ mới, chiếm lấy không gian trên mạng xã hội, và sáng tạo nội dung cho Youtube và các nền tảng khác.

Đối với Rossi, đây là một bước rất cần thiết, ông nói, “Việc các nhà lãnh đạo sẵn sàng và tham gia vào phương pháp mới mẻ và đang lớn mạnh để nói về Đức Chúa Jê-sus là cần thiết. ◎

Bị Lửa Bao Quanh

Đức Chúa Trời
quan phòng
bằng những
phương cách
điều kỳ.

Bao

Những câu chuyện đều rất mạnh mẽ, chúng dễ nhớ và truyền cảm hứng, cũng như khiến cho chúng ta xúc động, chúng được sử dụng để chia sẻ. Trong chương mục Góc Nhìn Thế Giới này, tôi muốn chia sẻ cho các bạn một câu chuyện đáng kinh ngạc được kể bởi Mục-sư Geoffrey Mbwana, một vị phó Hội trưởng ở Toàn Cầu Tổng Hội. Câu chuyện về một nhóm nhỏ các thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm lắng nghe lời kêu gọi của Đức Chúa Trời để chạm đến những người sống ở một khu vực rất khó khăn và nguy hiểm. Mặc cho những hiểm nguy, những thanh niên đáng quý này đã đặt niềm tin nơi Đức Chúa Trời và nói, “Tôi sẽ đi!” Nhưng trước khi ra đi, họ dành thời gian cầu nguyện, cầu xin Chúa dẫn dắt họ. Tôi tin rằng bạn sẽ kinh ngạc và được truyền cảm hứng về phương cách Chúa đã đáp lời cầu nguyện của họ như thế nào.

MỘT NHIỆM VỤ NGUY HIỂM

Dọc theo bờ biển Ấn Độ Dương ở Tanzania là một ngôi làng nhỏ với hơn 8.000 dân cư. Phần lớn dân làng tin theo một tôn giáo không phải đạo Chúa, và hơn 99 phần trăm cư dân tin theo tôn giáo ấy. Ngôi làng được biết đến là một nơi rất mê tín, khiến cho nhiều người e ngại ngôi làng và cả dân cư trong đó.

Trong những năm qua, đã có nhiều nỗ lực để giới thiệu sứ điệp của ba vị thiên sứ cho dân làng, nhưng chẳng thành công. Tuy nhiên, vào năm 2000, một nhóm các thanh niên từ Hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm trong một thành phố cách đó vài cây số đã dám tổ chức một chương trình truyền giảng trong ngôi làng này. Chỉ với một sự chuẩn bị đơn giản, họ đã đến thị trấn và thuê một nơi để ở. Biết rằng công việc trước mắt mình rất nhạy cảm và nguy hiểm, họ đã quyết định dành ra *hai tuần* để cầu nguyện tha thiết, cầu xin sự can thiệp của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi của những người ở đó.

Thật đáng kinh ngạc, chỉ một vài ngày sau, họ nhận được sự cho phép của quản lý khu vực để tổ chức những buổi truyền giảng. Và rồi việc các thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm sẽ tổ chức những buổi truyền giảng được biết đến rộng rãi.

Những người trẻ tuổi này tiếp tục cầu nguyện tha thiết, lựa chọn thời điểm đặc biệt vào sáng sớm bên bờ biển, trước khi mọi người trong thị trấn thức giấc.

LỬA BÊN BỜ BIỂN

Những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm này trung tín gặp nhau bên bờ biển mỗi buổi sáng trước mặt trời mọc, cầu nguyện với Đức Chúa Trời thay cho dân làng và cho những buổi truyền giảng. Vào một buổi sáng, họ không hề hay biết rằng những người lớn tuổi trong thị trấn đã sai mấy thanh niên đến giết những thanh niên Cơ

Đốc Phục Lâm này trước khi họ bắt đầu những buổi truyền giảng trong làng. Chúng biết rằng các thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm bắt đầu một ngày của họ bằng những lời cầu nguyện bên bờ biển vào lúc 5 giờ sáng, và quyết định rằng đó sẽ là thời gian và nơi chốn thích hợp nhất để giết họ.

Và một buổi sáng, những kẻ sát nhân này đi đến bờ biển và thấy những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm đang quỳ gối cầu nguyện tha thiết bên bờ biển. Khi chúng tiến tới và sẵn sàng ra tay, thì những kẻ tấn công nhìn thấy một bức tường lửa bao quanh các thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm. Chúng sợ hãi và không dám tấn công, và rồi sợ hãi chạy đi.

THANH GƯƠM CHÓI SÁNG

Những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm tiếp tục kế hoạch của mình và bắt đầu những buổi truyền giảng. Nhưng những người lớn tuổi trong làng quyết tâm ngăn cản. Họ sai các thanh niên trong làng đến đánh cắp những công cụ và đồ đạc được sử dụng cho buổi truyền giảng tại một khoảnh đất trống. Nhưng vào một đêm nọ, khi chúng tiến đến khu vực để dụng cụ, thì những kẻ cấp này thấy một người đàn ông rất cao, mặc một cái áo choàng trắng, cầm một thanh gươm chói lòa, và đi xung quanh các công cụ. Một lần nữa, chúng lại thất bại khi thực hiện kế hoạch gian ác của bản thân.

Cuối cùng, những người lớn tuổi trong làng nói với các thanh niên của họ, “Mấy đứa thật nhút nhát và không biết phải làm gì hết cả! Chúng ta sẽ tự xử lý và diệt hết tội thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm đó!”

“CHÚNG TÔI ĐANG CHÁY!”

Không lâu sau, khi những buổi truyền giảng diễn ra tại khu đất trống, hai người lớn tuổi mặc trang phục truyền thống đi bằng qua đám đông, hướng về phía trước, nơi một trong những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm đang giảng.

Nhưng trước khi họ đến được phía trước thì những người lớn tuổi này

bắt đầu chạy, nhảy, và la hét, “Chúng tôi đang cháy! Chúng tôi đang cháy!” Họ vội vàng chạy về hướng người đang giảng nhưng rồi chạy ra phía sau anh.

Thật thú vị, trong khi chẳng ai nhìn thấy bất kỳ ngọn lửa nào, thì những kẻ tấn công hành động như thể họ đang ở trong đồng lửa. Sau đó, chính những người này giải thích rằng họ muốn giết người diễn giả ra sao, nhưng nhìn thấy một bức tường lửa vây quanh anh như thế nào.

KHÔNG CÓ SỨC MẠNH MA THUẬT

Sau khi điều này xảy ra, những thanh niên trong làng tìm đến những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm, hỏi về quyền lực siêu phàm mà họ đã sử dụng để bảo vệ bản thân khỏi những cuộc tấn công. Những thanh niên Cơ Đốc Phục Lâm nói rằng họ không tin vào sức mạnh siêu nhiên và chẳng liên quan gì đến nó. Và rồi họ hỏi tại sao các thanh niên trong làng nghĩ rằng họ đang sử dụng ma thuật để tự vệ, và được các thanh niên trong làng giải thích về những gì đã nhìn thấy khi cố gắng giết họ.

Những người Cơ Đốc Phục Lâm vui vẻ giải thích rằng họ đang phụng sự Đức Chúa Trời hằng sống của thiên đàng và có được sự bảo vệ từ các thiên sứ của Đức Chúa Trời. Điều này trở thành một câu chuyện gây chấn động ngôi làng và cả những ngôi làng xung quanh, và cuối cùng, đã có rất nhiều người được báp-têm. Khi tin tức về những phép lạ này đồn ra những khu vực quanh đó, một nhà báo đã đến và tường thuật lại câu chuyện này trên một tờ báo quốc gia.

Mặc dù làm việc trong khu vực này vẫn phải tiếp tục đối mặt với nhiều khó khăn, nhưng giờ đây đã có ba nhà thờ ở trong làng, với tổng số tín hữu gần 200 người. Nhiều người trong số những thanh niên này trở thành những nhà truyền giáo mạnh mẽ, và hai trong số họ đã trở thành mục sư.

MỘT BỨC TƯỜNG LỬA

Các bạn ạ, chúng ta được kể cho biết rằng quả thật Đức Chúa Trời giống như một bức tường lửa. Trong sách Xa-cha-ri 2:5, chúng ta đọc được đoạn mô tả hay tuyệt về việc Đức Chúa Trời quan phòng dân sự Ngài: “Vì Ta, Đức Giê-hô-va phán: Ta sẽ làm tường bằng lửa chung quanh nó, và sẽ làm sự vinh hiển ở giữa nó”.

Để xác nhận về bức tường lửa bảo vệ này, chúng ta đọc trong quyển sách *Đời Sống Được Thánh Hóa*: “Đức Chúa Trời mỉm cười trên những ai khiêm nhường và hạ mình, theo sát bước chân của Đức Thầy. Các thiên sứ bị họ thu hút, và thích nán lại trên con đường của họ. Họ có thể bị bỏ qua như thể không đáng chú ý bởi những người đặt được các thành tựu cao quý và những ai thích khiến cho những việc lành của bản thân trở nên nổi bật, nhưng các thiên sứ của thiên đàng cúi người một cách tràn đầy yêu thương trước họ và trông như một bức tường lửa xung quanh họ”.

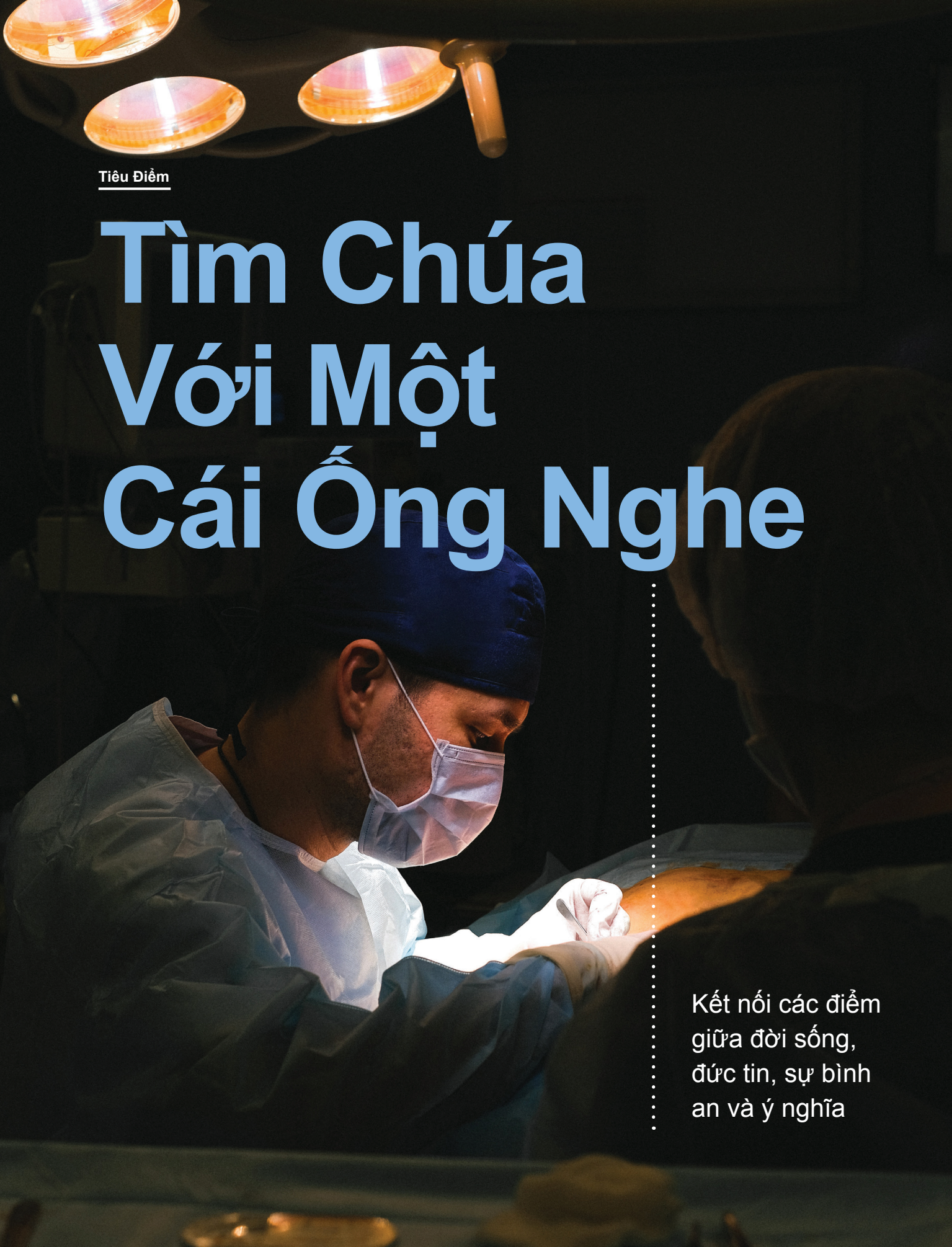
Và một nơi khác, bà Ellen White đã đưa ra một cái nhìn sâu sắc: “Chúng ta phải tìm cách để tách rời tội lỗi khỏi chúng ta, chỉ dựa vào công đức của huyết Đấng Christ, và rồi trong ngày tai họa, khi kẻ thù chèn ép chúng ta, chúng ta sẽ bước giữa các thiên sứ. Họ sẽ như một bức tường lửa bao quanh chúng ta; và một ngày nào đó, chúng ta sẽ cùng bước đi với họ trong thành của Đức Chúa Trời”.

Cầu xin chúng ta sẽ như những người trẻ đáng mến ở bên bờ biển, để đặt trọn niềm tin của mình nơi Chúa và sẵn lòng nói, “Tôi sẽ đi” đến bất cứ nơi nào Ngài dẫn đường. ◎

¹ Ellen G. White, *The Sanctified Life* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1937), p. 13.

² Ellen G. White, *In Heavenly Places* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1967), p. 30.

Ted N. C. Wilson is president of the worldwide Seventh-day Adventist Church. Additional articles and commentaries are available from the president's office on Twitter: @pastortedwilson and on Facebook: @Pastor Ted Wilson.

Tiêu Điểm

Tìm Chúa Với Một Cái Ống Nghe

Kết nối các điểm
giữa đời sống,
đức tin, sự bình
an và ý nghĩa

Trong lịch sử, Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm đã đặt một tầm quan trọng to lớn trên công việc truyền giáo bằng y tế, làm theo khuôn mẫu được thiết lập bởi Đức Chúa Jêsus, Đấng Y Sĩ Vĩ Đại. Chức vụ chữa bệnh của Ngài là một phần quan trọng trong sứ mạng của Ngài nhằm cứu rỗi con người và biến đổi đời sống của họ. Giống như một hội thánh, những căn phòng trong một bệnh viện thường được thánh hóa bởi sự hiện diện của Đức Chúa Trời, ngay cả khi bị thương tật, thì cơ thể con người—cũng như “các tầng trời”—vẫn thốt lên lời ngợi khen Đức Chúa Trời.

Xin cho phép tôi chia sẻ hai câu chuyện từ những kinh nghiệm y khoa thuở ban đầu của mình đã khiến tôi nhận thức được sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Đó không phải là những phép lạ, chỉ là những sự kiện đơn giản gây ấn tượng trong tôi. Khi tôi, là một tín đồ, suy ngẫm về những sự kiện này và nhiều sự kiện tương tự như vậy, thì đức tin của tôi được củng cố.

MỘT KHOẢNH KHẮC MẠNH MẼ

Sự kiện đầu tiên xảy ra khi tôi sắp kết thúc thời gian làm bác sĩ nội trú. Với tư cách là một thành viên trong nhóm bác sĩ phẫu thuật, tôi đã giúp thực hiện một ca phẫu thuật hiếm có trên một người đàn ông 40 tuổi bị ung thư ác tính bắt nguồn từ cổ họng và đang lan dần xuống thực quản. Anh đã được điều trị bằng hóa trị, nhưng căn bệnh ung thư của anh ngoan cố chống lại. Cuộc phẫu thuật này là hy vọng cuối cùng của anh.

Tôi biết người đàn ông này từ những chuyến khám bệnh từ trước của anh, khi chúng tôi đã từng trò chuyện, và mặc cho sự chuẩn đoán bệnh của anh, chúng tôi thậm chí còn cười đùa cùng với nhau. Anh đã dũng cảm đối mặt nó.

Nói một cách đơn giản thì quá trình phẫu thuật sẽ cắt bỏ thanh quản, yết hầu và thực quản của anh. Và rồi dạ dày của anh sẽ bị kéo lên qua lồng ngực và nối với phần còn lại của cổ họng để anh có thể vẫn nuốt được.

Chúng tôi đã có một thời điểm cực kỳ khó khăn kéo dài suốt ngày của anh trượt bên dưới phổi và tim để lên đến cổ. Chúng tôi lần lượt thay phiên nhẹ nhàng kéo nó lên, nhưng khi áp lực của những cánh tay dò dẫm của chúng tôi đè trên tim và phổi anh khiến cho nhịp tim và lượng oxy giảm mạnh, thì chúng tôi buộc phải dừng lại và để cho những cơ quan nội tạng thiết yếu của anh có thời gian phục hồi.

Tôi vẫn còn nhớ rõ vào lúc kết thúc một trong những lần cố gắng của mình, sau khi tôi đã đặt lại cái dạ dày trơn trượt của anh vào khoang bụng, tay tôi để trên ngực anh và nhẹ nhàng nắm lấy trái tim đang đập. Nó co bóp với một lực đáng kinh ngạc. Trong một khoảnh khắc phi thường, giống như thể có một cánh cổng mở ra giữa chúng tôi. Đột nhiên tôi bị choáng ngợp bởi một cảm giác tôn kính, kính sợ không sao kể xiết trộn lẫn với một cảm giác thân mật lạ kỳ—một cảm giác mà đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rõ ràng sống động.

MỘT KHUÔN MẶT KHẮC SÂU VỀ U BUỒN

Nhưng chào ôi, không chỉ sự kính sợ mới có thể làm chúng ta nín thở. Nói một cách khác, tấn thảm kịch cũng có thể làm như vậy.

Câu chuyện thứ hai của tôi xảy ra thậm chí còn trước đó nữa, khi tôi vẫn còn là một sinh viên năm thứ ba. Nó diễn ra vào tối khuya, lần này xảy ra dưới ánh đèn huỳnh quang của phòng chấn thương. Vào thời điểm này trong sự nghiệp của mình, tính chất mới mẻ của việc liên tục đứng giữa cái bóng của sự sống và cái chết vẫn còn choáng ngợp đối với tôi, điều

đó khiến cho những ấn tượng lúc ấy khắc sâu hơn cả.

Bản báo cáo chấn thương báo trước cho chúng tôi về một vụ va chạm xe sắp được chuyển đến với một người mẹ và năm đứa con của cô. Có nhiều người đã tử vong trong vụ tai nạn đó.

Chúng tôi thận trọng chú ý những chi tiết và chờ đợi các nạn nhân của vụ tai nạn sẽ được chuyển trên những chiếc băng ca qua cánh cửa kính, đem theo bên mình những hỗn loạn mà tất cả đã trải qua. Khoảnh khắc họ đến, chúng tôi nhanh chóng chia nhóm để thực hiện quy trình cấp cứu ban đầu đối với mỗi nạn nhân. Đường thở, hô hấp, tuần hoàn máu, đánh giá thần kinh, và còi quần áo bệnh nhân—đây là trình tự quan trọng phải nhớ của quy trình cấp cứu để cứu mạng sống, thế nhưng những điều này chẳng có ý nghĩa gì với đứa trẻ mà tôi đang cấp cứu.

Cô bé chỉ mới 9 tuổi với khuôn mặt phúng phính như thiên thần. Cô bé bị chấn thương bên trong đầu, và không hề bị chảy máu—dù chỉ một giọt. Tôi nửa mong đợi em ngồi dậy và mỉm cười, nhưng cử động duy nhất của cơ thể em là nhip nâng lên và hạ xuống mạnh mẽ ở ngực em khi chúng tôi thay phiên đếm nhip co. Chúng tôi thực hiện cấp cứu Hồi sức tim phổi (CPR), đặt ống cho em, sốc điện cấp cứu, và bơm cho em tất cả các loại thuốc. Thế nhưng chẳng thành công. Cuối cùng, em bị tuyên bố là đã chết.

Chúng tôi biết được rằng mẹ em là một người mẹ đơn thân và đang lái xe chở các con đang say ngủ về nhà sau một phiên nhóm thờ phượng giữa tuần khi chiếc xe minivan của cô bị lật. Ba đứa trẻ đã chết, một chấn thương nghiêm trọng, và một chỉ bị vài vết thương nhỏ. Người mẹ không bị thương tổn gì, ít nhất là xét nghiệm y tế cho thấy cô không bị thương tổn gì. Tuy nhiên, thật dễ dàng để nhận ra rằng trái tim của cô đã bị thương tổn nặng nề.

Khi đi một vòng thăm bệnh nhân vào buổi sáng hôm sau, tôi dừng lại và đứng khuất mình yên lặng trước

cửa phòng cô. Ánh sáng chiếu qua trên khuôn mặt cô, và mỗi tia sáng khắc sâu nỗi đau khi cô hướng đôi mắt vô hồn, rảo hoành nhìn ra ngoài cửa sổ, đến một thế giới mà sẽ chẳng bao giờ như xưa nữa đối với cô. Đường như nỗi đau của cô rộng lớn như đại dương và cả thế giới có thể đắm chìm trong đó. Tôi vẫn còn nhớ gương mặt cô. Tôi vẫn rơi lệ khi hình dung lại hình ảnh ấy.

Với tư cách là một bác sĩ, qua nhiều năm tôi đã gặp được nhiều khoảnh khắc như vậy. Sự kinh sợ, đau đớn và rất nhiều cảm xúc nhuộm màu cho mỗi khoảnh khắc ấy. Đối với một người vô thần, những sự kiện như vậy không hơn gì là những phụ phẩm của luật tự nhiên vô cảm. Nhưng đối với một người tin Chúa thì chúng là bằng chứng về Đức Chúa Trời—tiếng bước chân của Ngài vang vọng trong sự sống của chúng ta.

ĐIỀU NHIỆM MÀU CỦA SỰ SỐNG

Tất cả mọi người, bất kể tín ngưỡng là gì, đều sống bởi niềm tin. Mỗi người trong số chúng ta đưa ra kết luận về sự sống bắt đầu từ đâu và nó có ý nghĩa như thế nào, dựa trên lượng thông tin ít ỏi mà chúng ta có. Hành nghề y khoa là một sự nhắc nhở liên tục về việc những thông tin ấy hạn chế đến mức nào. Mặc cho hết thảy những gì chúng ta đã học biết, cơ thể con người vẫn là một sự bí ẩn bị che đậy sâu sắc. Và vượt trên những bí ẩn về sinh học, hóa sinh học, và những quy luật tương tự khác, là sự bí ẩn về chính sự sống. Ý tưởng này xuất phát trước tiên từ đâu vậy?

Nhiều người trong giới khoa học hiện đại đã quyết định rằng sự tiến hóa chính là sự ban cho vĩ đại của sự sống, là động lực phía sau mọi vật sống. Người ta nói rằng cơ thể của chúng ta, và sự phức tạp diệu kỳ của hết thảy đã khiến cho chúng ta trở thành con người, được xuất hiện ngẫu nhiên. Trong một vũ trụ khắc nghiệt đầy phóng xạ, chất độc, nóng như hỏa ngục rực lửa và lạnh không thể tưởng tượng nổi, một nhóm các chất hóa học tự chuyển động, và sau khoảng

thời gian rất lâu, chúng trở nên phức tạp một cách đáng kinh ngạc và khó tin. Ít ra là theo người ta tuyên bố như vậy.

Tôi không phải là một nhà thần học cũng như một nhà khoa học trong phòng thí nghiệm. Tôi không thể chỉ trích hoặc bảo vệ những luận điểm lớn hơn những thứ mà tôi đã thực hiện. Tôi chỉ có thể nói lên từ chính kinh nghiệm của mình. Với tư cách là một bác sĩ phẫu thuật, tôi biết sự sống là gì. Tôi đã cảm nhận được sự yếu ớt cực kỳ của nó, bị kinh sợ bởi sự phức tạp của nó, và đau buồn khi nó trôi đi. Tiến trình khoa học rất bao la, nhưng khi đề cập đến câu hỏi về sự sống, chúng ta vẫn không có được câu trả lời. Con người chưa bao giờ tạo dựng được sự sống, và sẽ chẳng bao giờ làm được. Chúa là nguồn sự sống duy nhất.

ĐI TÌM Ý NGHĨA

Ngay cả trong phòng thí nghiệm được kiểm soát chặt chẽ nhất, khi tất cả những cấu tạo của sự sống đều bị khử đi, thì chúng ta vẫn không thể tạo nên sinh vật đơn giản nhất. Đối với chúng ta thì vực thẳm giữa sự sống và cái chết là thứ chẳng thể vượt qua được. Và mặc dù em bé trong phòng cấp cứu năm xưa không hề chảy một giọt máu nào, thì chúng tôi vẫn chẳng thể kéo em quay trở về với sự sống. Hơi thở của em trở về với Đức Chúa Trời, nơi nó đã từng rời đi. Và trái tim mà tôi đã nâng niu trong lòng bàn tay, mỗi nhịp đập đều là một hành động của Đức Chúa Trời.

Sự sống mang lại cho tôi niềm tin. Bù lại, đức tin của tôi là một nguồn bình an to lớn. Bình an, bởi vì Chúa đã ban thêm sự sống, và sự ban thêm này có ý nghĩa đến sự tồn tại của chúng ta.

Câu hỏi thường được đưa ra là, “Làm sao mà một Đức Chúa Trời tốt lành lại có thể cho phép sự đau đớn xảy ra? Y khoa đã dạy cho tôi biết rằng chúng ta đang hỏi sai câu hỏi. Những gì chúng ta nên hỏi là, “Với hết thảy những đau đớn trong thế gian này, làm sao mà *không* tồn tại một Đức Chúa Trời tốt lành được?” Trong một

thế gian không tin kính, chẳng có lời cáo buộc nào được đưa ra, và không ai có thể kháng nghị khi một trái tim người mẹ bị tan vỡ. Trong một thế giới như vậy, nỗi đau của cô sẽ là vô nghĩa—chẳng có gì hơn là một sự thật lạnh lùng của sự tồn tại. Nhưng bất cứ ai thoáng nhìn qua gương mặt của người mẹ như tôi đã từng, thì không thể không thốt lên rằng, điều này sai rồi. Chỉ khi Chúa tồn tại thì những điều sai trái trong thế gian này mới trở thành một nan đề. Và bước ra một bước xa hơn, chỉ thập tự giá mới có thể mang lại một câu trả lời đủ vĩ đại để thỏa mãn.

Nỗi đau, niềm vui, tình yêu thương của chúng ta—những thứ khiến cho chúng ta trở nên con người—quả thật có thể là có một lý do nào đó và được thích bởi cả sinh học và tâm lý học, nhưng đồng thời chúng cũng hét lên ý nghĩa. Chúng ta cũng quan trọng! Những gì chúng ta làm, những gì chúng ta cảm nhận, những gì chúng ta suy nghĩ—thầy đều quan trọng. Trên cả điều này, sâu trong mỗi chúng ta đều nhận thức được rằng chúng ta chịu trách nhiệm trước những cuộc đời mà chúng ta dẫn dắt. Một luật đạo đức được viết trong lòng chúng ta.

Hành nghề y khoa là một sự nhắc nhở thường xuyên về những thực tế này. Y tế quả thật là một nơi mà sứ điệp của tin lành và hiện thực về sự tồn tại của Đức Chúa Trời có thể nhìn thấy và thấu hiểu một cách rõ ràng. Và như tôi đã học biết qua nhiều năm, chúng ta có thể không hơn gì những hạt bụi trong một vũ trụ vô tận, nhưng đời sống và trải nghiệm của chúng ta làm chứng về một Đức Chúa Trời quan phòng hết thảy mọi sự.

Tôi tin rằng Chúa gìn giữ chúng ta trong tay Ngài. ☺

Thorsen Haugen is a head and neck surgeon and lives with his family in **Pennsylvania, United States.**

Tiếng Nói của Thế Hệ Y

Đỉnh Cao Của Sự Bình An

Hầu như mỗi buổi sáng suốt hai tuần lễ, tôi và chồng tôi lại bị đánh thức bởi tin tức về cái chết của một người thân thiết hoặc một tín đồ trong Hội thánh.

nhiều chuyến du lịch, cắm trại, và chuyến phiêu lưu. Vậy nên tôi nghĩ là sẽ rất thích hợp để trải qua lễ kỷ niệm ngày cưới lần thứ hai của chúng tôi bằng một chuyến du lịch. Chúng tôi trông mong được khám phá bang Karnataka của Ấn Độ, và lên kế hoạch phù hợp. Nhưng rồi lệnh hạn chế đi lại đặt ra trong bang, và chúng tôi phải tổ chức lễ kỷ niệm kết hôn trong nhà. Chúng tôi vẫn cố gắng làm cho nó trở nên đáng nhớ và làm điều gì đó vui vẻ trong phạm vi thành phố.

Sự phong tỏa kéo dài này đã thay đổi đời sống. Những kế hoạch thất bại và những giấc mơ dang dở đã trở thành sự bình thường mới. Khuôn viên trường đại học nơi tôi làm việc đã từng đông đúc các sinh viên và hoạt động, giờ đây đột nhiên chìm trong im lặng. Việc đương đầu với những thay đổi ấy có thể khó khăn. Tôi cố gắng duy trì thái độ tích cực, tổ chức các hoạt động trong nhà, khiến cho cuộc sống

Năm 2020, một sự bình thường mới bị áp lên nhiều người trong số chúng ta vì đại dịch COVID-19.

Giãn cách xã hội, tạm ngưng nhiều hoạt động bình thường, cách ly, và sự hiện diện của khẩu trang trong tủ quần áo đã trở thành hiện thực mới của chúng ta. Cơn đại dịch và phong tỏa do nó đã làm gia tăng những mức độ căng thẳng và lo lắng.

Khi tôi liên lạc với những người bạn của mình trên khắp thế giới, tôi nhận ra rằng tất cả chúng ta đều bị ảnh hưởng theo những phương cách khác nhau. Một vài người trong số chúng ta bị mất đi người thân; một vài người bị nhiễm bệnh; vài người thất nghiệp, trong khi những người khác lại làm việc quá sức. Có cảm giác như hầu hết những giấc mơ của chúng ta đều bị cản trở.

Lệnh hạn chế đi lại được đặt ra nhằm giới hạn sự lây lan của loại vi-rút này đã gây nản lòng cho những người yêu thích du lịch như Andrew, chồng tôi, và tôi nữa. Chúng tôi yêu thích khám phá. Câu chuyện tình yêu của chúng tôi nở hoa qua

thứ vị hơn qua việc nấu những món ăn mới và học vẽ. Nhưng năm nay, cơn đại dịch diễn ra rất gần.

Vào tháng 4 và tháng 5, làn sóng COVID-19 ở Ấn Độ đạt đỉnh điểm, nước tôi vật lộn với sự thiếu hụt nặng nề về oxy y tế và giường bệnh. Những ca mắc bệnh tăng theo cấp số nhân đã nhấn chìm hệ thống y tế. Những bệnh nhân chết trên xe cấp cứu và trong bãi đậu xe bên ngoài bệnh viện. Hầu như mỗi buổi sáng suốt hai tuần lễ, tôi và chồng tôi lại bị đánh thức bởi tin tức về cái chết của một người thân thiết hoặc một tín đồ trong Hội thánh. Chúng tôi dự tang lễ cả trực tuyến lẫn trực tiếp. Cái chết, sự mất mát, nỗi đau chưa bao giờ chân thật đến vậy. Tất cả những gì tôi cố gắng níu giữ dường như tan biến dần, và tôi biết rằng mình cần Chúa hơn bao giờ hết.

Trong cơn vật lộn để tìm kiếm sự bình an giữa cơn hỗn loạn này, tôi khám phá lại câu Kinh Thánh tuyệt vời này, “Người nào để trí mình nương dựa nơi Ngài, thì Ngài sẽ gìn giữ người trong sự bình yên trọn vẹn, vì người nhờ cậy Ngài” (Ê-sai 26:3). Sa-tan rình mò để cướp đi sự bình an và hạnh phúc của chúng ta. Nhưng trong Đấng Christ, chúng ta được hứa sẽ nhận được “sự bình yên trọn vẹn”, một sự *bình an* nhiều gấp đôi. Một sự bình an trọn vẹn, không ngừng, và rộng khắp. Chúng ta có thể trải nghiệm sự bình an đã được hứa cho này khi chúng ta hướng tâm trí mình lên Đức Chúa Jê-sus; khi chúng ta tin cậy Ngài hoàn toàn. Sự bình an vượt ngoài mọi sự hiểu biết này có thể thuộc về chúng ta khi chúng ta lựa chọn nhìn, nghe, và trải nghiệm mọi thứ qua đôi mắt của đức tin.

Thế giới này đang trải qua một hiện thực mới với nhiều rối loạn. Giờ đây, hết thảy chúng ta cần Đức Chúa Jê-sus hơn bao giờ hết. Đây là lúc để chia sẻ về Đức Chúa Jê-sus, vì tình yêu thương của Ngài thúc chúng ta chia sẻ về sự bình an của Ngài. ☉

Beersheba Jacob serves as the human resources coordinator and assistant to the vice president at Lowry Memorial College, **Bangalore, India**. She is married to Andrew.

Người Do-thái bị thương

Đôi lúc chúng ta thậm chí không nhận ra người bạn của mình.

Chúng ta không quan tâm mấy đến ông ấy. Ngay cả những học giả Kinh Thánh hiếm khi chú ý đến ông. Khi chúng ta nhìn nhận sự hiện diện của ông trong ví dụ, chúng ta xem ông như một nạn nhân, một vấn đề cần được giải quyết, một cột trụ vô danh với mục đích là phơi bày tấm lòng của những nhân vật khác, nổi bật hơn. Ông ấy chỉ là một người Do-thái bị thương.

Nếu bạn đã là một Cơ Đốc nhân cho dù chỉ 1 vài năm, có lẽ bạn quen thuộc với câu chuyện. Người đàn ông không tên tuổi này, đi từ Giê-ru-sa-lem đến Giê-ri-cô và bị những kẻ cướp tấn công. Ông bị đánh đập, mình chảy máu me, bị lột trần truồng và bỏ mặc sống chết. Một thầy tế lễ và một người Lê-vi đều nhìn thấy ông ở đó, nhưng không một ai trong số những nhà lãnh đạo tôn giáo đáng kính này đã dừng lại để giúp đỡ. Cuối cùng, một người Sa-ma-ri đi đường, nhìn thấy người đàn ông đang hấp hối. Động lòng thương xót, người đã băng bó cho ông, thoa dầu và rượu để giảm đau và làm sạch vết thương cho ông, đặt ông trên lưng lừa của mình và trả tiền trước cho nhà trọ để ông tiếp tục được chăm sóc. Khi Đức Chúa Jê-sus kết thúc ví dụ này, Ngài đã nêu bật tình yêu thương dành cho người lân cận mình của người Sa-ma-ri nhân lành và phán với khán thánh giả của Ngài: “Hãy đi, làm theo như vậy” (Lu-ca 10:37).

MỘT CÁI NHÌN KỸ LƯỜNG KHÁC

Chúng ta thường không chú ý nhiều đến người đàn ông bị thương.

Chúng ta thường không chú ý nhiều đến người đàn ông bị thương. Chúng ta nhiều khả năng sẽ khám phá lịch sử về sự hận thù sâu sắc và đôi lúc chết chóc giữa người Do-thái và Sa-ma-ri. Chúng ta than thở về thấy tế lễ và người Lê-vi—hai nhân vật tôn giáo—mà hoặc đã quá sợ hãi bọn cướp hoặc quá lo lắng cho sự tinh khiết lễ nghi của bản thân để dừng lại và giúp đỡ người đồng hương mình. Chúng ta có thể sẽ nghiên cứu các bản đồ và hình ảnh về cảnh cần cỗi và suy tưởng về những hiểm họa trên đường giữa Giê-ru-sa-lem và Giê-ri-cô.

Có lẽ hơn tất cả, chúng ta sẽ làm nổi bật người Sa-ma-ri nhân lành như một trọng tâm không thể tranh cãi của câu chuyện. Là một người Sa-ma-ri, ông hẳn đã bị xem như là ô uế vĩnh viễn bởi người Do-thái—những người luôn nhìn ông là kém cỏi hơn về mặt tôn giáo, đạo đức, chủng tộc và văn hóa. Tuy nhiên trong ví dụ, Đức Chúa Jê-sus đã giới thiệu ông như một hình mẫu của việc làm người lân cận là ra sao và như một ai đó mà tất cả chúng ta phải tích cực noi gương.

Do đó, bị lạc trong sự trộn lẫn của những chi tiết lịch sử trông thú vị hơn và trước một nhân vật cao quý hơn, người đàn ông bị thương vẫn tiếp tục vô hình, vô danh và vì vậy bị lãng quên. Chúng ta phớt lờ ông. Nhưng đây là một lỗi lầm nghiêm trọng—cũng tương tự sai lầm mà thấy tế lễ và người Lê-vi đã mắc phải. Nếu như họ biết ông—nếu như họ nhìn thấy ông như người anh trai, người em gái, người phối ngẫu hay một người bạn—thì dĩ nhiên họ đã giúp đỡ! Nhưng họ đã không nhận ra ông. Và chúng ta cũng thế.

NGƯỜI DO-THÁI BỊ THƯƠNG LÀ AI?

Manh mối đầu tiên để nhận diện người Do-thái bị thương là con đường mà Đức Chúa Jê-sus đã chọn để làm bối cảnh của câu chuyện. Trong những cuộc thảo luận đặc trưng về câu chuyện, chúng ta có khuynh hướng nhấn mạnh về sự cần cỗi của phong cảnh và mối hiểm họa từ những tên cướp dọc đường. Nhưng đây là con đường chính yếu, được xây dựng tốt và thường đi lại. Thậm chí ngày nay chúng ta có thể truy dấu hành trình và, ở một số chỗ, có thể thật sự bước đi trên những phiến đá lát đường mà đã từng ở đó vào thời của Đức Chúa Jê-sus. Chắc chắn là có những con đường nguy hiểm và còn vắng vẻ hơn mà Đức Chúa Jê-sus đã có thể sử dụng như bối cảnh của câu chuyện. Tại sao Ngài lại đặc biệt chú trọng đến con đường này?

Ngài đã biết điều gì đó. Ngài đã biết rằng mình sẽ đi trên chính con đường nối Giê-ri-cô và Giê-ru-sa-lem này, trên hành trình tiến về thập tự giá, và Ngài đã kể câu chuyện để người đàn ông bị thương bên vệ đường báo trước kinh nghiệm của chính bản thân mình.

Một khi chúng ta nhận ra mối liên hệ này, chúng ta sẽ tự hỏi làm thế nào mà mình đã có thể để sót nó. Có rất nhiều

điểm tương đồng mạnh mẽ.

Người đàn ông trong câu chuyện đã bắt đầu hành trình của ông bằng chân nhưng kết thúc chuyến đi của mình trên lưng lừa của người Sa-ma-ri. Đức Chúa Jê-sus cũng tương tự khi đi bộ về Giê-ru-sa-lem, và Ngài cũng đã kết thúc hành trình, với sự vào thành cách đặc thẳng, trên lưng lừa của một ai đó.

Người đàn ông trong câu chuyện và Đức Chúa Jê-sus là hai người duy nhất trong các sách phúc âm bị lột trần truồng. Cả hai bị đánh đập, bị bỏ mặt và để cho chết. Đức Chúa Jê-sus cũng thấy chính mình ở giữa những tên cướp—một đứa ở bên hữu và một đứa ở bên tả Ngài. Những thấy tế lễ và các nhà lãnh đạo tôn giáo khác lẽ ra nên bảo chữa [bảo vệ] cho Ngài thì lại để Ngài chịu đau đớn và chết.

Nhưng sự trợ giúp đến. Thân thể bầm dập và thương tích được bao bọc và thoa dầu bởi những đôi bàn tay không mong đợi. Trong ví dụ thì chính là người Sa-ma-ri, còn đối với Đức Chúa Jê-sus thì chính là một thành viên của hội đồng Sanhedrin và một vài người đàn bà từ Ga-li-lê đã hành động lòng trắc ẩn đáng kinh ngạc. Trong cả ví dụ lẫn kinh nghiệm của chính Đức Chúa Jê-sus thì câu chuyện bị thảm đã trở thành một câu chuyện về sự phục hồi và thậm chí là sự cứu rỗi. Sự chết bị khuất phục và tình yêu thương đã chiến thắng.

Đúng vậy, Đức Chúa Jê-sus đã kể ví dụ để người đàn ông bên đường miêu tả trước kinh nghiệm của chính Ngài. Người Do-thái bị thương là Đức Chúa Jê-sus.

Điều này là thật, kể cả ở thời này. Khi chúng ta đi ngang qua cuộc đời, làm việc để đảm bảo cho sự tiện nghi của bản thân và bận rộn với lịch trình tôn giáo của chính mình, Đức Chúa Jê-sus là người nằm quằn quại bên lề đường. Thì thì Ngài sẽ bị bỏ mặc, bị lãng quên và câm nín. Ngài là người bị thương tổn và đau khổ, là người khách lạ mà chúng ta tội nghiệp nhưng cứ để vậy. “Kẻ rất hèn mọn này” là Đức Chúa Jê-sus, luôn luôn là Đức Chúa Jê-sus.

Khi chúng ta nhận ra điều này, thì lời kêu gọi của Đức Chúa Jê-sus ở cuối ví dụ “Hãy đi, làm theo như vậy” bất chợt mang 1 ý nghĩa nhiều hơn, một điều gì đó khác hơn. Thay vì chỉ là một lời dạy dỗ kêu gọi hãy tử tế hơn với những người khách lạ, nó trở thành một sự khẩn khoản cá nhân. Đức Chúa Jê-sus đang nói, “Xin làm ơn, hãy giúp Ta!”

Lạy Đức Chúa Jê-sus, xin hãy tha thứ cho chúng con, vì đã bỏ mặc Ngài. Xin hãy mở mắt chúng con để mỗi người có thể nhìn thấy. ☺

* Respected New Testament scholar Darrell L. Bock summarizes the prevailing view nicely (albeit incorrectly!): “The victim is only minimally described since he is not the focus; those who react to him are.” See Darrell L. Bock, *Luke 9:51-24:53*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker, 1996), p. 1029.

Paul Dybdahl serves as professor of mission and New Testament at Walla Walla University in **College Place, Washington, United States.**

Ăn mừng sự phục hồi

“Tôi có thể kể một câu chuyện được không?”

BY DICK DUERKSEN

Chào Jonathan. Có lẽ ông không biết tôi, nhưng tôi là Mark, anh họ tôi nằm trong nhóm Ăn Mừng Sự Phục Hồi của ông, và anh ấy nói với tôi rằng ông giúp những người đang tuyệt vọng. Ừ, tôi đang tuyệt vọng, và tôi cần sự giúp đỡ. Tôi sắp mất đi vợ và các con của tôi, nhưng tôi không thể ngừng uống rượu được”.

Tiếng nói của người đàn ông nghe như tim ông đang vỡ tan, một âm thanh mà Jonathan đã nghe thấy rất nhiều lần kể từ khi ông giúp hơn 100 người mỗi tuần với tư cách là trưởng ban Ăn Mừng Sự Phục Hồi của hội thánh ông.

Jonathan lắng nghe, và hỏi vài câu hỏi, và sau đó nói với Mark rằng ông muốn suy nghĩ và cầu nguyện về những yêu cầu của anh trong vài ngày, và rồi họ sẽ nói chuyện lại.

Jonathan nói, “Nhưng trước tiên, anh phải cam kết là không uống rượu nữa. Hãy về nhà, kể cho Carol, vợ anh, nghe về điều này và đổ hết mọi thức uống có cồn đang tích trữ ở nhà”.

Khi hai người đàn ông nói chuyện với nhau

vào vài ngày sau, Mark vẫn rất xúc động và quyết tâm muốn thay đổi cuộc đời. Anh và Carol đã hứa sẽ không uống rượu nữa, và họ đã đổ hết rượu của nhau. Biết rằng đây là một bước quan trọng, và đòi hỏi một sự cam kết đáng kể về thời gian và năng lượng, cả Jonathan và Mark đều đồng ý bắt đầu một cuộc thử nghiệm 30 ngày.

Jonathan nhớ lại, “Tôi khuyến khích anh rằng có một số việc chúng tôi có thể làm cùng nhau, và nói với anh rằng mỗi sáng chúng tôi có thể học Kinh Thánh cùng nhau, và mỗi tối anh sẽ gọi cho tôi, và chúng tôi sẽ nói về một ngày của anh. Tôi nói với anh rằng, Anh phải cam kết hết mình, chia sẻ những phần tốt và những phần xấu khi chúng ta tìm hiểu lẫn nhau. Miễn là anh chịu từ bỏ bản thân mình, Chúa sẽ thực hiện phần việc khó khăn. Và, bất cứ lúc nào anh cảm thấy muốn uống rượu, anh phải gọi cho tôi ngay lập tức”.

Cuộc thử nghiệm 30 ngày còn bao gồm ba dự tính khác. Đầu tiên là Mark phải tham gia vào nhóm Ăn Mừng Sự Phục Hồi mà Jonathan đang dẫn dắt tại hội thánh. Thứ hai, Mark phải đi nhà thờ. Thứ ba, Mark phải tham gia một nhóm nhỏ học Kinh Thánh mỗi tuần khác.

“Tôi thật sự cổ vũ anh xem thử thật sự anh có nghiêm túc trong việc thay đổi cuộc đời mình không, anh sắp phải đưa ra một số quyết định quan trọng về mối quan hệ của anh với Đức Chúa Trời và lựa chọn bắt đầu một số hành vi mới”.

Và rồi một điều khác hết sức quan trọng, Jonathan nói với Mark rằng trong mọi cuộc trò chuyện với vợ anh, Mark phải nói với cô hết sức nhẹ nhàng và lịch thiệp.

Mark cũng khá ổn với những thay đổi này, anh ngay lập tức tham gia vào nhóm của Jonathan vào tối thứ hai, và lựa chọn những ngôn từ mới cho các cuộc trò chuyện ở nhà.

Vào lúc kết thúc khoảng thời gian thử nghiệm, Mark đã không uống rượu bia trong 30 ngày. Anh cũng đã thực hiện tất cả những điều mà Jonathan đã yêu cầu anh phải làm. Anh kinh ngạc trước con người mới mà bản thân anh trở thành, trước lối suy nghĩ mới của mình và cách hành xử của mình, và trước cách anh nhìn những người khác. Anh rất hào hứng về những gì mà Đức Chúa Trời đã thay đổi trong anh!

Mark kể lại cho nhóm học Kinh Thánh của anh, “Tôi không còn là con người như cũ nữa rồi. Giờ đây tôi đã khác, và tôi thích con người mới của mình!”

Mark đã sử dụng rượu bia trong một thời gian dài, và bất kỳ lời biện minh nào mà anh có thể tìm thấy được, để trốn tránh gia đình anh. Giờ đây Đức Thánh Linh đã cảm động mạnh mẽ trên tấm lòng của Mark, thôi thúc anh chia sẻ những sự phát hiện mới mẻ với mọi người, đặc biệt là vợ anh, Carol. Phải mất một thời gian thuyết phục, nhưng rồi hai người lớn bắt đầu thức dậy trước lù trề vào mỗi sáng và cầu nguyện cùng nhau qua một quyển sách lễ bái hôn nhân.

Sau khoảng 10 ngày bắt đầu lễ bái buổi sáng với Carol, Mark gọi cho Jonathan và hỏi, “Ông có nghĩ rằng tôi nên cầu nguyện với cô ấy trước khi chúng tôi bắt đầu lễ bái mỗi buổi sáng không?”

Jonathan nói, “Được đó! Tạ ơn Chúa!”

Cuộc hôn nhân bắt đầu được chữa lành, và khi tình yêu của họ nở hoa, Mark tự hỏi liệu anh có thể hướng dẫn một đợt lễ bái và cầu nguyện mỗi ngày với các con của anh không. Bất kể Đức Thánh Linh thách thức anh làm gì, Mark đều kể cho Jonathan và Carol nghe, và thực hiện điều đó.

Mark cầm một quyển sách lễ bái dành cho thiếu nhi và bắt đầu đọc tại bàn ăn với cậu con trai 16 tuổi, bé con gái 6 tuổi, cậu con trai 4 tuổi và bé gái 2 tuổi. Bọn trẻ muốn biết thêm về câu chuyện và đưa ra rất nhiều câu

hỏi. Những cuộc trò chuyện đó đã thay đổi gia đình anh.

Mark kể cho Jonathan nghe trong suốt buổi lễ bái của họ vào một buổi sáng, “Mọi thứ đang trở nên thật sự tốt đẹp. Ông có nghĩ rằng tôi cũng nên bắt đầu cầu nguyện với các con tôi tại bàn ăn không?”

Jonathan nói, “Thật đáng kinh ngạc khi thấy Mark đã đáp lời Đức Chúa Trời như thế nào. Khi anh dành thời gian riêng tư với Lời của Đức Chúa Trời, anh trở thành một con người vui vẻ hơn. Khi anh gặp những nhóm Ăn Mừng Sự Phục Hồi và học Kinh Thánh với tôi và Carol mỗi ngày, Đức Thánh Linh tiếp tục cảm động lòng anh, khích lệ anh thực hiện những thay đổi tích cực trong mỗi phần của cuộc đời anh”.

Mark giờ đây đã tổ chức tiệc mừng 6 tháng ngừng uống rượu. Anh và gia đình là những thành viên tích cực trong hội thánh. Mark đã được báp-tem. Carol đã được báp-tem. Cả gia đình tham dự vào những nhóm nhỏ học Kinh Thánh với nhau. Giờ đây Mark còn cho Carol hai đêm “nghỉ” mỗi tuần để cô có thể nghỉ ngơi và phục hồi qua việc dành thời gian với những phụ nữ khác trong hội thánh.

Việc lựa chọn một mối quan hệ cá nhân với Đức Chúa Jê-sus và lớn lên qua việc học hỏi Lời của Đức Chúa Trời và cầu nguyện đang thay đổi đời sống của họ từ trong ra ngoài!

Jonathan nói, “Chúng tôi đang môn đồ hóa mọi người để họ tiếp tục môn đồ hóa những người khác. Lúc nào chúng tôi cũng đang tạo nên những nhà lãnh đạo. Khi những người như Mark kêu cầu sự giúp đỡ, mục tiêu của chúng tôi là bồi dưỡng họ trở thành một nhà lãnh đạo, một người có thể dẫn dắt những người khác đến với một đời sống mới trong Đức Chúa Jê-sus. Điểm cốt yếu để thực hiện được điều này là phải hướng họ đến sự phục vụ người khác. Khi chúng ta không còn hướng về bản thân mình mà lại tràn đầy năng lượng đi giúp ích những người khác, thì Đức Thánh Linh sẽ giúp chúng ta lớn lên nhanh hơn và xa hơn là chúng ta đã từng mong tưởng.” ©

To learn more about the Celebrate Recovery ministry, please visit <https://www.celebraterecovery.com>.

Dick Duerksen, a pastor and storyteller, lives in **Portland, Oregon, United States.**

Adventist World

Publisher

The *Adventist World*, an international periodical of the Seventh-day Adventist Church. The General Conference, Northern Asia-Pacific Division of Seventh-day Adventists, is the publisher.

Executive Editor/Director of Adventist Review Ministries
Bill Knott

International Publishing Manager
Hong, Myung Kwan

Adventist World Coordinating Committee
Si Young Kim, chair; Joel Tompkins; Hong, Myung Kwan; Han, Suk Hee; Lyu, Dong Jin

Associate Editors/Directors, Adventist Review Ministries
Lael Caesar, Gerald A. Klingbeil, Greg Scott

Editors based in Silver Spring, Maryland, USA
Sandra Blackmer, Wilona Karimabadi, Enno Müller

Editors based in Seoul, Korea
Hong, Myung Kwan; Park, Jae Man; Kim, Hyo-Jun

Digital Platforms Director
Gabriel Begle

Operations Manager
Merle Poirier

Editorial Assessment Coordinator
Marvene Thorpe-Baptiste

Editors-at-Large/Advisors
Mark A. Finley, John M. Fowler, E. Edward Zinke

Financial Manager
Kimberly Brown

Distribution Coordinator
Sharon Tennyson

Management Board
Si Young Kim, chair; Bill Knott, secretary; Hong, Myung Kwan; Karnik Doukmetzian; Han, Suk Hee; Gerald A. Klingbeil; Joel Tompkins; Ray Wahlen; Ex-officio: Paul H. Douglas; Erton Köhler; Ted N. C. Wilson

Art Direction and Design
Types & Symbols

To Writers: We welcome unsolicited manuscripts. Address all editorial correspondence to 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A. Editorial office fax number: (301) 680-6638

E-mail: worldeditor@gc.adventist.org
Web site: www.adventistworld.org

Unless otherwise indicated, all Bible references are taken from the New King James Version®, Copyright © 1982 by Thomas Nelson. Used by permission. All rights reserved. Texts credited to NIV are from the Holy Bible, New International Version®, Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 by Biblica, Inc.® Used by permission. All rights reserved worldwide.

Adventist World is published monthly and printed simultaneously in Korea, Brazil, Indonesia, Australia, Germany, Austria, Argentina, Mexico, South Africa, and the United States.

Adventist World Digest is published quarterly.

2021, No 4

Local Publisher: Vietnam Adventist Mission

Vietnamese Designer: Minh Tue

Translator: Khuyen Hoc

“Adventist World Digest is a selection of articles from Adventist World magazine from the current (or past) quarter and appears 4 times a year. It is printed in Vietnam.”

 Seventh-day
Adventist Church

Công Bình Và Trọn Vẹn

Q

Mối quan hệ giữa sự công bình bởi đức tin và sự trọn vẹn của Cơ Đốc nhân là gì?

A

Tất nhiên là chúng có liên quan với nhau, nhưng hai điều này không phải là một, và tôi nói thêm rằng sự trọn vẹn của Cơ Đốc nhân chẳng bao giờ được nhận thức như thể đó là để mở đường cho sự công bình bởi đức tin. Câu hỏi này cần có một định nghĩa về cả hai khái niệm và một sự hiểu biết rõ ràng về việc chúng ta được cứu như thế nào. Chúng ta cần phải nhìn vào việc làm của Đấng Christ cả ở bên ngoài lẫn bên trong chúng ta.

1. VIỆC LÀM CỦA Đấng CHRIST BÊN NGOÀI CHÚNG TA

Ý tưởng nền tảng khi chúng ta nghiên cứu về khái niệm cứu rỗi là: Đức Chúa Trời quyết định cứu chúng ta mà không cần hỏi ý kiến chúng ta. Rất lâu trước khi Chúa tạo dựng nên chúng ta, Ngài đã thiết lập một kế hoạch để phục hồi chúng ta nhằm thông công với Ngài (Rô-ma 16:25, 26; Ê-phê-sô 1:9, 10). Trong sự vắng mặt của chúng ta, Đức Chúa Trời đã đưa ra những quyết định ảnh hưởng đến chúng ta: Con của Đức Chúa Trời sẽ hiến dâng chính Ngài để trở thành nhân loại (Giăng 1:14, 15); sẽ phải giúp đỡ nhân loại đang đau khổ để bày tỏ tình yêu thương vô đối của Đức Chúa Trời (1 Giăng 4:9); sẽ thế chỗ cho chúng ta và chết, gánh lấy tội lỗi của chúng ta với tư cách là vật thay thế (Rô-ma 5:8; 1 Giăng 3:5; 4:10); sau khi bị chôn và phục sinh, Ngài sẽ thắng thiên và trở thành thầy tế lễ thượng phẩm cho chúng ta (Hê-bơ-rơ 4:14, 15). Sự hy sinh của Ngài sẽ gỡ bỏ rào cản tội lỗi ngăn cách chúng ta với Đức Chúa Cha, khiến cho chúng ta có thể quay trở lại với Ngài (2 Cô-rinh-tô 5:19, 21). Đức Chúa Trời đã thực hiện hết thảy những điều này từ một phía, Ngài không hề hỏi ý kiến chúng ta.

Đức Chúa Trời cũng quyết định sai Đức Thánh Linh đến để kêu nài chúng ta chấp nhận công việc cứu rỗi

đầy ân điển của Ngài (Giăng 16:13). Trong hết thảy những điều này, sự vắng mặt của chúng ta hoặc thậm chí là bất tuân, đều chẳng có vai trò gì cả (Rô-ma 5:8; 1 Phi-e-rơ 3:18). Tất cả đều là hành động của Chúa! Đức Chúa Trời đơn phương quyết định rằng Con Ngài sẽ quay trở lại trái đất để mang dân sự Ngài lên đến nhà Cha (Giăng 14:1-3). Ngài cũng đã thiết lập rằng vào lúc tái lâm, Ngài sẽ biến đổi chúng ta (1 Cô-rinh-tô 15:51-54), và tách chúng ta ra khỏi một môi trường bị đánh dấu bởi tội lỗi, khổ đau và chết chóc, và cuối cùng sẽ tạo nên một trời mới và một trái đất mới (Khải-huyền 21:1, 4). Tất thảy những điều này đều là miễn phí! Điều duy nhất đòi hỏi từ phía chúng ta là phải chấp nhận món quà cứu rỗi qua đức tin nơi Đấng Christ—sự công bình của Đấng Christ được ban cho chúng ta. Vào khoảnh khắc ấy, chúng ta thoát khỏi sức mạnh nô lệ của tội lỗi (Ga-la-ti 6:15; Cô-lô-se 11:13, 14).

2. VIỆC LÀM CỦA Đấng CHRIST TRONG CHÚNG TA

Dựa trên những gì tôi đã nói, tôi cho rằng việc làm của Đấng Christ trong chúng ta không phải là những gì cứu chuộc chúng ta, nhưng đó là một sự bày tỏ quyền năng của Ngài, qua Đức Thánh Linh, phục hồi ảnh tượng của Ngài trong chúng ta. Chính Đức Thánh Linh cho phép chúng ta lớn lên trong hình ảnh của Con Đức Chúa Trời, trong khi cùng lúc ấy, chúng ta lại đang không ngừng phụ thuộc vào công việc cứu chuộc của Ngài dành cho chúng ta. Đây chính xác là khái niệm về sự toàn vẹn của Cơ Đốc nhân—chúng ta lớn lên mỗi ngày trong ân điển để trở nên giống như Ngài (1 Phi-e-rơ 2:1-3, 21; 1 Phi-e-rơ 2:12). Và rồi những người không tin Chúa sẽ nhìn thấy “cách ăn ở lành của anh em trong Đấng Christ”, và họ sẽ xấu hổ (1 Phi-e-rơ 3:16). Phi-e-rơ còn nói thêm, “Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau” (1 Phi-e-rơ 4:10). Đây là sự đáp lại đầy biết ơn của chúng ta, được thúc đẩy bởi Đức Thánh Linh, đối với ân điển yêu thương của Đức Chúa Trời, điều đã ban cho chúng ta sự sống đời đời qua Con Ngài. ☉

Angel Manuel Rodríguez is retired after a career serving as pastor, professor, and theologian.